

Arrest

nr. 130 493 van 30 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 september 2014.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS loco advocaat A. ACER en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 4 april 1998 het Rijk binnen en diende op 15 augustus 2014 een asielaanvraag in. Op 4 september 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten, geboren te zijn in Tanger en een Arabische moslim te zijn. Uw ouders, uw broer en twee van uw zussen wonen al sedert lang in België. Twee andere zussen wonen in Frankrijk en u hebt nog twee zussen woonachtig in Marokko.

In februari 1998 zag u, tijdens een avondje stappen, hoe twee agenten in burger een meisje in een camionette geboeid hadden en haar verkrachtten. Toen ze uw aanwezigheid opmerkten werd u door hen in elkaar geslagen en in een andere camionette meegenomen naar het politiebureau waar u andermaal in elkaar geslagen werd en u onder dwang een document tekende waarin u toegaf dat u diegene was die het meisje verkracht had. Hierna zeiden ze dat u kon beschikken zodat ze u zich kon gaan laten verzorgen, daarna zouden ze voor de verdere opvolging van deze zaak naar uw huis komen. Wat er verder met het meisje gebeurde weet u niet.

U contacteerde uw broer Mohammad, woonachtig in België, en hij hielp u met het regelen van uw documenten zodat u naar België kon komen. U verliet daarop in 1998 of 1999 legaal het land en kwam naar België. U probeerde in de loop der jaren via verschillende procedures uw verblijf hier te legaliseren.

In augustus 2012 werd uw vader, toen hij in Marokko op vakantie was, door uw beide belagers over u ondervraagd. Vervolgens werd hij door hen geduwd waardoor hij ten val kwam en op weg naar het ziekenhuis overleed. U vernam dit nog hier dezelfde dag, samen met het gegeven dat uw dossier nog steeds hangende was. Zo'n jaar geleden contacteerde u dan een advocaat in Marokko om na te gaan of er wat nieuws was in uw zaak, dit bleek niet het geval.

Op 9 juni 2013 werd u de beslissing betekend dat uw regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis onontvankelijk was samen met een inreisverbod van vijf jaar.

Op 29 juli 2014 werd u door de Belgische autoriteiten aangetroffen in onwettig verblijf en overgebracht naar het gesloten centrum. Op 13 augustus 2014 werd er een poging gedaan u naar Marokko te repatriëren, doch u verzette zich hiertegen. Op 15 augustus 2014 diende u hier een asielaanvraag in.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal (cgvs) dient opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Zo stelt u er in februari 1998 getuige van te zijn geweest hoe twee agenten in burger een meisje hadden geboeid en verkracht. U stelt dat u in elkaar werd geslagen en onder dwang een document had ondertekend waarin u toegaf de dader te zijn. Na ondertekening van het document zou u zijn vrijgelaten zodat u zich kon laten verzorgen en toen u mocht beschikken zouden ze u gezegd hebben dat ze 'in kader van deze zaak nog naar uw huis zouden komen. Ze zouden naar uw zeggen tijd nodig hebben gehad om bewijzen tegen u te zoeken, met andere woorden bewijzen tegen u te fabriceren (cgvs p.2-3). Deze door u geschilderde gang van zaken kan totaal niet overtuigen daar deze agenten toch niet zouden hebben kunnen uitsluiten dat u zou vluchten. U hiermee geconfronteerd komt u niet verder dan te stellen dat ze er niet aan zouden hebben gedacht dat u zou vluchten. Ze wisten niet dat u familie in België had en ze dachten dat u gewoon ter plekke zou blijven totdat ze u zouden oppakken (cgvs p.3). Het hoeft geen betoog dat deze door u geschilderde gang van zaken iedere overtuigingskracht ontbeert.

U gevraagd, gezien u hier al sinds 1998 bent, welke demarches u hebt ondernomen in uw zaak, stelt u in dezer niets te hebben ondernomen, u vraagt nu asiel aan. Pas vorig jaar zou u een advocaat in Marokko gecontacteerd hebben omdat u wilde weten of er nog iets nieuws was in uw zaak (cgvs p.4). Gepeild waarom u zo'n veertien à vijftien jaar hebt gewacht alvorens een advocaat te consulteren, werpt u op dat u schrik had. Erop gewezen dat dit u toch niet kon beletten een raadsman te contacteren, kan u slechts het weinig zeggende antwoord formuleren 'dat niemand iets kan doen' (cgvs p.4). Mocht er ook maar enig geloof aan uw motieven kunnen worden gehecht dan kan er toch aangenomen worden dat u sinds uw aankomst hier, in 1998 of 1999, alles in het werk zou stellen om na te gaan hoe het met uw zaak gesteld was en uw totale gebrek aan interesse ondermijnt verder op fundamentele wijze de

geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees. Uw totaal gebrek aan interesse blijkt ook uit het gegeven dat u, wanneer u gevraagd wordt waarom uw zaak in Marokko nog steeds hangende zou zijn, niet verder komt dan in toch wel zeer vage bewoordingen te stellen 'dat is gewoon zo bij ons', zonder dat in uw antwoord ook maar één persoonlijke nuance kan worden ontdekt (cgvs p.3).

Het totaal ongeloofwaardig karakter van de door u beweerde vrees wordt nogmaals onderstreept door de vaststelling dat u sinds uw verblijf alhier via verschillende procedures hebt geprobeerd een statuut te vergaren, doch altijd heeft nagelaten asiel aan te vragen (zie Bijlage 39 BIS toegevoegd aan uw administratief dossier). U gevraagd waarom u nooit eerder een asielaanvraag hebt ingediend, stelt u van deze procedure niet op de hoogte te zijn geweest en pas in het gesloten centrum hiervan kennis genomen te hebben. Ook toen u in augustus 2012 vernam dat uw vader zou zijn omgekomen door toedoen van uw beide belagers en uw dossier nog steeds hangende was, liet u na bescherming te vragen (cgvs p.3-4). Andermaal kan uw houding slechts de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees ondermijnen. Zo blijkt uit uw administratief dossier, en zoals reeds werd aangestipt, dat u in de loop der jaren via verschillende procedures hier een verblijf hebt trachten te bekomen en u hierbij werd bijgestaan door een advocaat. Mocht u effectief een persoonsgerichte en gegronde vrees in de zin van de Conventie koesteren dan kan er van worden uitgegaan dat u zich onmiddellijk bij aankomst, of quasi onmiddellijk, zou hebben geïnformeerd hoe bescherming te bekomen, te meer u dan ook nog eens aangeeft dat een groot deel van uw familie hier woonachtig was die u hierbij behulpzaam zou hebben kunnen zijn.

Een ander aspect dat uw geloofwaardigheid ondermijnt is de vaststelling dat u zich in 2013 nog tot uw consulaat, hier in Antwerpen, hebt gericht om uw paspoort te laten verlengen (zie kopie pg paspoort opgenomen in administratief dossier), een aanvraag waaraan gevolg werd gegeven. U gevraagd of u geen twijfels had om zich tot het consulaat te richten, stelt u dat dit niet het geval is, dat u daar mensen kent (cgvs p.4). Andermaal kan er geoordeeld worden dat, mocht er enig geloof aan uw beweerde vrees worden gehecht, u zich niet tot de autoriteiten ten overstaan van wie u beweert een vrees te koesteren, zou hebben gericht.

In het licht hiervan kan er dan ook geen verder geloof worden gehecht aan uw verklaring als zouden uw zussen sinds 1998/1999 onder surveillance staan (cgvs p.2, 4).

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan er totaal geen geloof worden gehecht aan uw de door u beweerde motieven en dienen u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus te worden geweigerd.

In uw administratief dossier bevinden zich een kopie van een pagina uit een paspoort en een kopie (met vertaling) van uw geboorteakte. Deze stukken hebben betrekking op uw nationaliteit en identiteit, gegevens die hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert aan “De bestreden beslissing schendt de artikelen 48 t.e.m. 48/5, 51/4 §3, 52 §2, 57/6, 2de lid en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ('Vreemdelingenwet'), artikel 77 van de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen ('Vluchtelingenconventie'), de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”. Verzoeker meent “Tegenpartij schendt met de bestreden beslissing de genoemde beginselen van behoorlijk bestuur, die haar ervan dient te weerhouden doelbewust een interpretatie van de verklaringen van verzoeker te zoeken, waardoor zou blijken dat ze tegenstrijdig zijn met andere verklaringen, als ook een coherente, niet-contradictoire interpretatie mogelijk is. Diezelfde beginselen van behoorlijk bestuur verplichten haar eveneens rekening te houden met het geheel van afgelegde verklaringen en ander bewijsmateriaal, zonder elementen ervan

geïsoleerd te bekijken en de elementen die de geloofwaardigheid van verzoeker ten goede komen te negeren. Tegenpartij diende alle elementen uit het dossier als een geheel te benaderen en ze te vergelijken met de algemeen gekende feiten, om op basis daarvan een oordeel te vellen over de algemene geloofwaardigheid van verzoeker. Uit het administratieve dossier blijkt, zoals hoger uiteengezet, dat tegenpartij met de bestreden beslissing deze beginselen geschonden heeft”.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Wat betreft verzoekers algemene verwijzing naar “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur” stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift enkel de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, concreet worden vermeld. Het komt niet toe aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om te bepalen welk(e) ander(e) beginsel(en) verzoeker eventueel nog zou kunnen bedoelen, derhalve wordt dit onderdeel van het middel, in zover het geen betrekking heeft op de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, niet ontvankelijk aangevoerd.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.6. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour*

déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). Waar verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal de enige asielinstantie is met onderzoeksbevoegdheid en dat er op haar dan ook een zekere onderzoeksplicht rust, kan slechts vastgesteld worden dat verzoeker eerst de plicht heeft aannemelijke verklaringen af te leggen en deze te ondersteunen met alle nuttige elementen. In zake is dit niet het geval. Verzoekers verklaringen zijn lacuneus en hij legt geen nuttige noch ondersteunende elementen en stukken voor.

3.2. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn asielmotieven en hieruit voortvloeiende vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht, kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.3. Verzoeker meent dat hij *“uitermate onredelijk [is] de algemene geloofwaardigheid van verzoeker en de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging integraal te laten afhangen van slechts enkele elementen, in plaats van van het gehele dossier. Uit dergelijke vaststelling kan dan ook enkel afgeleid worden dat tegenpartij op onrechtmatige wijze en door middel van een puristische interpretatie over minor details tegenstrijdigheden heeft pogen bloot te leggen in verzoekers verklaringen met als enige bedoeling zijn geloofwaardigheid te ondergraven.*

Verder getuigt het ook niet van behoorlijk bestuur dat tegenpartij in de bestreden beslissing eenzijdig focust op dergelijke, verklaarbare, tegenstrijdigheden, zonder dat uit de bestreden beslissing naar voren komt dat zij ook maar enige aandacht gehad heeft voor de omstandige gedetailleerde en coherente verklaringen van verzoeker over de kern van zijn asielaanvraag. In de bestreden beslissing blijft volledig ongemotiveerd waarom tegenpartij geen aandacht schonk aan de vele cruciale details van zijn relaas, waarover hij consistent, geloofwaardig en zonder de minste tegenstrijdigheid verklaringen aflegt.

In tegenstelling tot wat tegenpartij beweert, is verzoeker dan ook omtrent de meest cruciale elementen van zijn asielaanvraag in het algemeen meer dan voldoende geloofwaardig, te meer daar zijn verklaringen daaromtrent ruimschoots bevestigd worden door algemeen gekende feiten. Door hiervan in de bestreden zelfs geen melding te maken, en er dus in haar besluitvorming geen rekening mee te houden, schendt tegenpartij haar motiverings- en zorgvuldigheidsplicht”.

3.4. Indien verzoeker in Marokko wordt beschuldigd van het plegen van een misdrijf en hij hiervoor gerechtelijk vervolgd wordt, dan kan niet worden ingezien en wordt ook niet toegelicht waarom verzoeker dit niet kan aantonen met de nodige processtukken, te meer hij over een advocaat beschikt in Marokko. Verzoeker blijft bij theoretische beschouwingen over de beoordeling van de geloofwaardigheid van een asielaanvraag bij het vaststellen van tegenstrijdigheden en verwijten naar het CGVS die niets afdoen van de motieven van de bestreden beslissing.

3.5. Verzoeker kan ook ter terechtzitting zijn precies probleem in Marokko niet toelichten, noch kan hij duiden of hij gerechtelijk vervolgd wordt of wie hij vreest. Hij kan evenmin toelichten of het slachtoffer van de verkrachting een klacht had ingediend en een gerechtelijk onderzoek werd gevoerd. Indien zoals het verzoekschrift stelt *“de autoriteiten bewijzen probeerden te verzamelen om hem in beschuldiging te stellen van een misdaad waaraan zij zelf schuldig zijn”* dan moet hij dit kunnen aantonen. Immers verzoeker kan bezwaarlijk stellen dat de getuige het slachtoffer is bij de verkrachting van een vrouw door de Marokkaanse politie. Evenmin toont hij mits nuttige inlichtingen, minstens de naam van de vrouw, aan dat de feiten zich hebben voorgedaan. Immers de feiten dateren van 16 jaar geleden zodat kan verwacht worden dat verzoeker zich inmiddels nuttig kon informeren. Er kan enkel worden vastgesteld dat verzoeker geen doorleefde en ongeloofwaardige verklaringen aflegt inzake de

ontdekking en beleving van zijn beweerde problemen met enkele Marokkaanse politiemannen. Verzoekers asielaanvraag berust op louter vage beweringen.

3.6. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Een onderzoek over de situatie in Marokko is dan ook niet nuttig nu verzoeker geen concrete vervolging aannemelijk maakt.

3.7. Verzoeker onderneemt in dit verzoekschrift geen ernstige poging om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te weerleggen, noch brengt hij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, en het citeren van slecht vertaalde rechtspraak en internetartikelen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.1. De Raad stelt vast dat verzoekers bewering dat uit de bestreden beslissing niet blijkt *“waarom verzoeker ook het subsidiaire beschermingsstatuut geweigerd wordt. Tegenpartij beperkt zich tot een conclusie dat verzoeker “niet in aanmerking [komt] voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet”, zonder dat zij daar afdoende argumenten voor aandraagt. Tegenpartij wijdt zelfs geen woord aan de motivering van haar weigering verzoeker subsidiaire bescherming te verlenen. Het louter verwijzen naar de motivering van de weigering van het vluchtelingenstatuut volstaat daartoe niet”*.

4.2. Verzoeker kan niet gevolgd worden. Immers blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoeker gaat er in deze dan ook aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.4. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK